

РЕШЕНИЕ

№ 3332

гр. С., 26.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 56 СЪСТАВ, в публично заседание на тридесети януари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Н. Д. С. М.

при участието на секретаря П. Н. Н.
като разгледа докладваното от Н. Д. С. М. Гражданско дело № 20231110119073 по описа за 2023 година

Производството е образувано по искова молба от „Т. С.” ЕАД срещу Б. Ц. Н., с която са предявени обективно съединени осъдителни иски с правно основание чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД във вр. с чл. 150 ЗЕ и чл. 86, ал. 1 ЗЗД.

Ищцовото дружество твърди, че е налице облигационно правоотношение с ответника, възникнало въз основа на договор за продажба на топлинна енергия при Общи условия, чиито клаузи съгласно чл. 150 ЗЕ са обвързали потребителите без да е необходимо изричното им приемане по отношение на топлоснабден имот с адрес гр. С., кв. „Л.“, ул. „Е.В.“ № 19, бл. 65, ет. 2, ап. 16, аб. № 27****. Поддържа, че съгласно тези ОУ е доставял на ответника за процесния период топлинна енергия, за която не е заплатена дължимата цена. Сочи, че качеството на ответника на клиент на топлинна енергия произтича от притежаваното от него право на собственост върху процесния имот, придобито по наследство от К. Т. К. и Ц. Н. М.. Искане се от съда да постанови решение, с което да **осъди** ответника да му заплати следните суми: **1958,49 лв.**, представляваща стойността на незаплатената топлинна енергия за периода от **01.05.2019 г. – 30.04.2022 г.**, ведно със законната лихва за забава от **10.04.2023 г.** до изплащане на вземането, сума в размер на **265,92 лв.**, представляваща мораторна лихва за забава върху главницата за реално доставена топлинна енергия, начислена за периода от **15.09.2020 г. до 28.03.2023 г.**, сума в размер на **53,85 лв.**, представляваща главница за дялово разпределение за периода **01.03.2020 г. – 30.04.2022 г.**, ведно със законната лихва за забава от **10.04.2023 г.** до изплащане на вземането, както и сумата в размер на **10,28 лв.**, представляваща мораторна лихва за забава върху главницата за

реално доставена топлинна енергия, начислена за периода от **16.05.2020 г. до 28.03.2023 г.**

Ответникът в срока по чл. 131 ГПК е подал отговор на исковата молба, в който оспорва исковете по основание и размер. Оспорва наличието на облигационно правоотношение с ответника въз основа на качеството собственик или ползвател на процесния имот. Счита, че исковете следва да бъдат отхвърлени.

Третото лице помагач на страната на ищеца „Б.“ ООД не изразява становище.

Съдът, като обсъди доводите и възраженията на страните и събраните по делото доказателства, преценени поотделно и в тяхната съвкупност, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

По исковете с правно основание чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, вр. чл. 150 ЗЕ:

Основателността на предявените искове за осъждане на ответника да заплати претендираната цена по договор за продажба на доставена топлинна енергия се обуславя от кумулативното наличие на следните предпоставки: валидно правоотношение по договор за доставка на топлинна енергия, извършена от ищеца реална доставка на топлинна енергия в твърдения обем през процесния период и на претендираната стойност, изискуемост на задължението за плащане на продажната цена. Съобразно правилото на чл. 154, ал. 1 ГПК в тежест на ищеца е установяване на горните предпоставки при условията на пълно и главно доказване. **Липсата на една от предпоставките води до неоснователност на претенцията.** В случай, че ищецът установи посочените по-горе обстоятелства, ответната страна следва да докаже опровергаващия довода за неизпълнение факт – точно във времево и количествено отношение изпълнение на задължението за плащане на потребената топлинна енергия за процесния период.

При така разпределената доказателствена тежест, съдът намира, че исковете за главница са основателни. Съображенията за това са следните:

Първото релевантно по делото обстоятелство касае установяване наличието на облигационно правоотношение между страните за доставка на топлинна енергия.

Правната регламентация на правоотношението по продажба на топлинна енергия се съдържа освен в общата уредба по чл. 183 и сл. Закон за задълженията и договорите (ЗЗД), още в специалния Закон за енергетиката (ЗЕ). Съгласно последния правоотношението по продажба на топлинна енергия е договорно, сключвано при публично известни общи условия, предложени от топлопреносното предприятие и одобрени от Комисията за енергийно и водно регулиране (КЕВР) - чл. 150, ал. 1 ЗЕ. Предвидена е писмена форма на договора, която не е форма за действителност, а за доказване. Тези общи условия се публикуват най-малко в един централен и в един местен всекидневник в градовете с битово топлоснабдяване и влизат в сила 30 дни след първото им публикуване, без да е необходимо изрично писмено приемане от потребителите (чл. 150, ал. 2 ЗЕ), в отклонение от правилото на чл. 16, ал. 1 ЗЗД.

Характерна особеност за правоотношението по продажба на топлинна енергия е обстоятелството, че за възникването на договорната връзка не е необходимо изрично волеизявление, като същото следва по силата на законовата презумпция на чл. 153, ал. 1 от Закона за енергетиката, в приложимата за процесния период редакция, съгласно която всички собственици и титуляри на вещно право на ползване в сграда в режим на етажна собственост, присъединени към абонатна станция или към нейно

самостоятелно отклонение, са клиенти/потребители на топлинна енергия и са длъжни да монтират средства за дялово разпределение на отоплителните тела в имотите си и да заплащат цена за топлинна енергия при условията и по реда, определени в съответната наредба. Следователно, за да се приеме, че ответната страна има качеството потребител на топлинна енергия, то достатъчно е да се установи, че същата е собственик/ползвател на недвижим имот и е налице решение на Общото събрание на етажните собственици за присъединяване към топлопреносната мрежа. Предоставяйки съгласието си за топлофициране на сградата, собствениците и титулярите на ограниченото вещно право на ползване **са подразбрани клиенти** на топлинна енергия за битови нужди, към които са адресирани одобрените от КЕВР публично оповестени общи условия на топлопреносното предприятие. В това си качество на клиенти на топлинна енергия те са страна по продажбеното правоотношение с топлопреносното предприятие с предмет - доставка на топлинна енергия за битови нужди (чл. 153, ал. 1 ЗЕ) и дължат цената на доставената топлинна енергия.

В константната и задължителна съдебна практика безпротиворечиво е изведено, че изброяването в нормата на чл. 153, ал. 1 ЗЕ на собствениците и титулярите на ограниченото вещно право на ползване като клиенти (потребители) на топлинна енергия за битови нужди и страна по продажбеното правоотношение с топлопреносното предприятие, не е изчерпателно. Клиенти (потребители) на топлинна енергия могат да бъдат и правни субекти, различни от посочените в чл. 153, ал. 1 ЗЕ, ако ползват топлоснабдения имот със съгласието на собственика, респективно носителя на вещното право на ползване, за собствени битови нужди, и същевременно са сключили договор за продажба на топлинна енергия за битови нужди за този имот при публично известните общи условия директно с топлопреносното предприятие. В тази хипотеза третото ползващо лице придобива качеството „клиент“ на топлинна енергия за битови нужди („битов клиент“ по смисъла на т. 2а, пар. 1 ДР от ЗЕ) и като страна по договора за доставка на топлинна енергия дължи цената ѝ на топлопреносното предприятие. В този смисъл са мотивите към т. 1 от Тълкувателно решение № 2/17 г. по т. д. № 2/17 г. на ОСГК на ВКС.

Въз основа на така очертаната нормативна уредба, в случая съдът приема за установено първото правнорелевантно обстоятелство – наличието на облигационно правоотношение по продажба на топлинна енергия между страните по делото.

За установяване на принадлежността на правото на собственост на ответника върху процесния имот е представен Нотариален акт за собственост на апартамент (жилище) по чл. 55 ЗПИИМ № 17, том XLII, дело № 8217 от 25.12.1969 г. /л. 10/, по силата на който собствеността върху апартамент с адрес гр. С., ж.к. „Л.“, бл. № 65, ет. 2, ап. 16 е придобита от Ц. Н. М. и К. Т. К..

От представени по делото удостоверения за наследници с изх. № 0914/16.06.2023 г. и изх. № РЛЦ23-ВК08-824/15.06.2023 г. /л. 64 и л. 67/ се установява, че ответникът Б. Ц. Н. е единствен наследник на Ц. Н. М. и К. Т. К..

Видно от удостоверение, издадено от ГИС С. с изх. № 68-00-1196 /л. 12/ адрес гр. С., ж.к. „Л.“, бл. 65 съответства на нов адрес гр. С., ул. „Е.В.“ № 19, с вх. А, Б и В.

Установено е по делото също така, че по отношение на притежавания от ответната страна недвижим имот, намиращ се в сграда в режим на етажна собственост, е налице и решение на етажната собственост за присъединяване на сградата към топлопреносната мрежа. В случая обстоятелството е доказано от приложения по делото договор за извършване на услугата „топлинно счетоводство“ и протокол от

проведено Общо събрание на собствениците на ЕС, находяща се в гр. С., ул. „Е.В.“ № 19, вх. А, Б и В, с което етажните собственици са взели решение да се сключи договор с дружество, извършващо услугата дялово разпределение на топлинна енергия в сградата в режим на етажна собственост. В тази връзка неоснователно е възражението на ответника, че той или неговите наследодатели не са подписвали протокол за общо събрание, като без значение е обстоятелството дали представител по отношение на процесния апартамент е участвал в приемане на решението. Същото обвързва етажните собственици, щом не е оспорено по предвидения за това ред и срок. Въз основа на гореизложените аргументи се обосновава извод за наличието на правоотношение по продажба на топлинна енергия при публично известни общи условия по отношение процесния обект.

Въз основа на гореизложените аргументи се обосновава извод за наличието на правоотношение по продажба на топлинна енергия при публично известни общи условия по отношение процесния обект.

С доклада по делото на основание чл. 155 ГПК като служебно известно е обявено обстоятелството, че ОУ на ищеца за продажба на топлинна енергия на битови клиенти, касаещи процесния период, са влезли в сила.

За установяване факта на предоставяне на топлинна енергия в обема, съответстващ на претендираната цена, е изслушано заключение на съдебно-техническата експертиза, което съдът кредитира като обективно и обосновано, изготвено от специалист, притежаващ необходимите знания, и отговарящо пълно на поставените въпроси, без да се пораждат съмнения за неговата правилност. Съгласно същото количество топлинна енергия, постъпило в топлоснабдената сграда, се измерва чрез т. нар. общ топломер, монтиран в абонатната станция. Показанията се отчитат ежемесечно. Вещото лице е установило по данни на фирмата за дялово разпределение, че в имота има 2 монтирани отоплителни тела и 2 бр. топлоразпределители и щранг лира за отопление в банята, за която се изчислява служебна ТЕ, като се ползва топла вода и има водомер за отчитането □. За периода от 01.05.2019 г. до 30.04.2022 г. уредите в имота са отчитани по електронен път. Количеството топлинна енергия за сградна инсталация се изчислява на база отопляемия обем на жилището – 199 м³, като топлинна енергия за отопление на общите части не се начислява. Съгласно заключението на вещото лице размерът на непогасената главница за доставена топлинна енергия за периода от 01.05.2019 г. до 30.04.2022 г. възлиза на сумата от 2238,30 лв., след отчитане на разликата между прогнозно начислената стойност и действителната такава, изчислена по изравнителни сметки.

По делото не се твърди и не се установява, включително предвид заключението по съдебно-счетоводната експертиза, плащане на дължимата сума, което обуславя основателност на исковата претенция в цялост с оглед диспозитивното начало.

По делото ищецът претендира от ответника и вземане за възнаграждение за дялово разпределение.

За основателността на иска следва да се установи от ищеца, че през процесния период е извършил услугата дялово разпределение в процесния имот, поради което в тежест на ответника е възникнало задължение за плащане на дължимото възнаграждение.

При така разпределената доказателствена тежест, съдът намира, че искът е

основателен. Съображенията за това са следните:

Съгласно чл. 22, ал. 1 от Общите условия на ищеца от 2016 г. дяловото разпределение на топлинна енергия се извършва възмездно от продавача по реда на чл. 61 и сл. от НТ или чрез възлагане на търговец, избран от клиентите в СЕС, като съгласно ал. 2 на чл. 22 от ОУ клиентите заплащат на продавача стойността на услугата „дялово разпределение“, извършвана от избрания от тях търговец. В случая по делото предвид изготвеното и прието заключение по СТЕ се установи, че дяловото разпределение е извършвано от ищеца. Ето защо, ищецът е материалноправно легитимиран да получи претендираното възнаграждение за дялово разпределение.

На следващо място, от заключението на съдебно – счетоводната експертиза (таблица 3) се установява, че за извършените услуги за дялово разпределение за периода от 01.03.2020 г. – 30.04.2022 г. са издадени описаните в таблицата от заключението фактури на обща стойност – **53,85 лв.** По делото не се твърди и не се установява посочената сума да е погасена чрез плащане. Предвид изложеното по-горе искът за заплащане на възнаграждение за дялово разпределение следва да се уважи за пълния предявен размер, ведно със законната лихва за забава от предявяване на иска до окончателното плащане.

-

По исковете с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД:

Основателността на иска предполага наличие на главен дълг и забава в погасяването му. Моментът на забавата в случая се определя съобразно уговореното от страните.

По отношение на претендираната мораторна лихва върху главницата за топлинна енергия съдът взе предвид, че в този период са приложими Общите условия за продажба на топлинна енергия „Т. С.“ ЕАД на битови клиенти в гр. С., в сила от 12.08.2016 г. Съгласно чл. 33, ал. 2 от същите, клиентите са длъжни да заплащат стойността на фактурата по чл. 32, ал. 2 и 3 за потребеното количество топлинна енергия за отчетния период, в 45 - дневен срок след изтичане на периода, за който се отнасят. В чл. 33, ал. 4 от същите Общи условия е предвидено, че продавачът начислява обезщетение за забава в размер на законната лихва само за задълженията по чл. 32, ал. 2 и ал. 3, ако не са заплатени в срока по ал. 2. Следователно предвид наличието на уговорен срок за плащане, задължението за заплащане на обезщетение за забава възниква при реализиране на условието – неплащане на задълженията по общата фактура в срока по чл. 33, ал. 2 ОУ. Основата, върху която се изчислява лихвата е неплатената част от реално дължимата сума, а именно неплатената част от задълженията по общата фактура. Ето защо, купувачът дължи лихва за забава само върху сумата по окончателната фактура за отчетния период. Тъй като срокът за плащане на задълженията по общите фактури е определен в Общи условия от 2016 г. /чл. 33, ал. 2/, то не е необходима покана, за да бъдат поставени ответниците в забава /арг. от чл. 84, ал. 1 ЗЗД/.

От заключението на съдебно – счетоводната експертиза /таблица 4/ се установява, че размерът на мораторната лихва за релевиращия период, начислена върху вземанията, отразени в обща фактура за главницата за топлинна енергия, възлиза на сумата от **250,02 лв.** По делото не се твърди от ответника, а и от заключението на

съдебно – счетоводната експертиза не се установява дължимата мораторна лихва, начислена върху главницата за доставена топлинна енергия, да е погасена чрез плащане.

Предвид изложеното по-горе, искът с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД следва да се уважи частично, като се осъди ответникът да заплатят на ищеца сумата от **250,02 лв.**, представляваща мораторна лихва за периода от 15.09.2020 г. до 28.03.2023 г., като за разликата над сумата от 250,02 лв. до пълния предявен размер от **265,92 лв.** да се отхвърли като неоснователен.

Искът за мораторна лихва за забава върху главницата за дялово разпределение, следва да се отхвърли като неоснователен по следните съображения:

Макар по делото да се установи наличието на главен дълг, не е доказана втората предпоставка за уважаване на иска, а именно – моментът, от който ответникът е изпаднал в забава в погасяването на процесната сума. Това е така, тъй като по делото не са ангажирани от ищеца доказателства, от които да се установява какъв е бил уговореният срок за плащане на услугата дялово разпределение, за да може да се определи от кой момент ответникът е изпаднал в забава в погасяването на процесната сума за дялово разпределение, респ. ако не е бил уговорен такъв срок, то не са ангажирани от ищеца доказателства за отправена и получена покана от ответника (арг. от чл. 84, ал. 2 ЗЗД).

По разноските:

При този изход на спора право на разноски има както ищецът, така и ответникът.

Ищецът претендира разноски, от които 91,54 лв. платена държавна такса, 500 лв. депозити за експертизи, 5 лв. за съдебно удостоверение, като следва да се признае и вземане в размер на 100 лв. юрисконсултско възнаграждение. Предвид изхода на спора и на основание чл. 78, ал. 1 ГПК ответницата следва да бъде осъдена да заплати на ищеца сумата от **688,57 лв.**, представляваща дължими разноски по исковото производство съразмерно на уважената част от исковете. Ответникът претендира разноски в размер на 500 лв. за платено адвокатско възнаграждение, като с оглед отхвърлената част от исковете и на основание чл. 78, ал. 3 ГПК ищецът следва да бъде осъден да заплати на ответника сумата от **5,72 лв.**, представляваща разноски по делото.

Воден от горното, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА Б. Ц. Н., ЕГН ***** да заплати на „Т. С.“ ЕАД, ЕИК: *****, следните суми:

- на основание чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД във вр. с чл. 150 ЗЕ сумата от за сумата от **1958,49 лв.**, представляваща стойността на незаплатената топлинна енергия за периода от **01.05.2019 г. – 30.04.2022 г.**, ведно със законната лихва за забава от **10.04.2023 г.** до изплащане на вземането;

- на основание чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД във вр. с чл. 150 ЗЕ сумата от за сумата от **53,85 лв.**, представляваща главница за дялово разпределение за периода **01.03.2020 г. –**

30.04.2022 г., ведно със законната лихва за забава от **10.04.2023 г.** до изплащане на вземането,

- на основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД сумата от **250,02 лв.**, представляваща мораторна лихва върху главницата за реално доставена топлинна енергия, начислена за периода от 15.09.2020 г. до 28.03.2023 г.,

които вземания се отнасят до топлоснабден имот с адрес гр. С., кв. „Л.“, ул. „Е.В.“ № 19, бл. 65, ет. 2, ап. 16, аб. № 27****.

ОТХВЪРЛЯ предявените от „Т. С.“ ЕАД, ЕИК: *****) срещу Б. Ц. Н., ЕГН *****) искове с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД за разликата над сумата от 250,02 лв. до пълния предявен размер от 265,92 лв., претендирана като мораторна лихва върху главницата за реално доставена топлинна енергия, начислена за периода от 15.09.2020 г. до 28.03.2023 г., и за сумата от **10,28 лв.**, представляваща мораторна лихва за забава върху главницата за реално доставена топлинна енергия, начислена за периода от **16.05.2020 г. до 28.03.2023 г.**, които вземания се отнасят до топлоснабден имот с адрес гр. С., кв. „Л.“, ул. „Е.В.“ № 19, бл. 65, ет. 2, ап. 16, аб. № 27****, **като неоснователни.**

ОСЪЖДА, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, Б. Ц. Н., ЕГН *****) да заплати на „Т. С.“ ЕАД, ЕИК: *****) сумата в размер на **688,57 лв.**, представляваща дължими разноси по исковото производство съразмерно на уважената част от исковите.

ОСЪЖДА, на основание чл. 78, ал. 3 ГПК „Т. С.“ ЕАД, ЕИК: *****) да заплати на Б. Ц. Н., ЕГН *****) сумата в размер на **5,72 лв.**, представляваща дължими разноси по исковото производство съразмерно на отхвърлената част от исковите.

Решението е постановено с участието на трето лице помагач на страната на ищеца - „Б.“ ООД.

Решението подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в 2 – седмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____